

Afară din murdărie!

„Adunăm zdrențe, oase, fier și hârtie...”, striga în cor o trupă mică de băieți care trecea pe străzi. Doi dintre ei trăgeau în urma lor un căruț zgomotos, încărcat cu zdrențe, oase, fier și hârtie.

Îmi amintesc de o întâmplare care s-a petrecut în Berlin. La marginea orașului, departe de cartierele de locuințe, exista un sector imens unde se transportau gunoiul și reziduurile orașului. Acolo era un loc urât mirositor. În acea imensitate de necuprins, în afară de stolurile de corbi croncănitori și șobolanii care mișunau printre gunoaie căutând câte ceva de mâncare, mai era o ființă: colectorul de vechituri. Cu un sac mare în spinare și cu un băț lung în mână, el scormonea printre gunoaie căutând fier vechi, sticle, oase, cârpe și alte vechituri aruncate la gunoi. Din zilele tinereții sale și până atunci, acea zonă s-a întins tot mai mult, cuprinzând o suprafață crescândă. Într-o parte a gunoiului de odinioară au crescut de multă vreme iarbă, tufe și chiar copaci. Dar drumul colectorului era zi de zi în urma gunoiului.

Cu toate că încărunțise, tovărășia lui zilnică se compunea tot din doze de conserve ruginite, încălțăminte și cauciucuri uzate, cioburi, cutii vechi de carton și sticle, toate împrăștiate în munți cenușii și gunoaie urât mirositoare. Aceasta era lumea lui de ieri, precum și de astăzi. Nu cunoștea o altă viață, decât aceea de a scormoni mereu în murdărie și praf. Ceea ce se întâmpla în jurul lui, nu-l preocupa. Nu avea nici o legătură cu viața pulsantă din jurul lui. Gândurile sale se roteau doar în jurul locului de gunoi. Pentru el, valoarea unei zile se calcula după câte zdrențe, oase și sticle căra acasă în sacul lui. Acasă? Ah, baraca aproape dărăpănată, în care locuia, nu era căminul lui. De fapt, casa lui o constituia grămada imensă de gunoi situată la marginea orașului. În praful și în mirosul greu al acesteia își petrecea zilele lui triste.

Într-o zi însă, la locul de depozitare al gunoiului, veniră la el doi bărbați, un polițist și un funcționar de la judecătorie, care îi cerură datele personale și îi făcură cunoscut că este căutat. O rudă de mult uitată de peste ocean îi lăsase o moștenire de un milion de dolari. Dar colectorul de vechituri aproape că nu dădu atenție celor auzite. Nu îi venea să creadă că cei doi soli se deplasaseră special pentru el până la locul gunoaielor și că vestea lor avea vreo însemnătate pentru el. În timp ce căutau să-l convingă, colectorul de vechituri deveni neliniștit și agresiv, crezând că vor să îl aresteze. În sfârșit, pricepu realitatea. Se lăsă de asemenea convins că starea lui murdară și zdrențuroasă nu i se mai potrivește. Cei doi funcționari îi oferiră banii necesari ca să se îmbăieze, să se bărbierească și să se îmbrace cu haine noi din cap până în picioare. Vechii lui cunoscuți nu-l mai recunoscuseră. Apoi călători cu funcționarul de la judecătorie, care îl luase de la grămada de gunoi, în Anglia, unde i se plăti de la o bancă londoneză moștenirea. Pe drumul de întoarcere îi dădu însoțitorului său unul dintre bacșișurile cele mai generoase care s-au dat vreodată, 25.000 de euro.

Ți-ai dorit și tu vreodată o viață nouă și curată? Oare nu observi muntele de gunoi în care te afli? Discuțiile murdare pe drumul înspre școală, bancurile șoptite la locul de muncă, pozele arătate în secret, filmele, ilustratele și cărțile rele — caracterizează ele viața ta? Și unde navighezi pe internet? Toate aceste lucruri sunt mai rele decât o grămadă de gunoi. Putregaiul și otrava putreziciunii și a morții sunt în ele. Cu toate acestea, mulți cunosc numai necurăția și permanenta pofță și dorință nestăpânită după ele. În dosul zâmbetului radios al obrazului fardat se ascunde adesea o inimă nefericită. Și totuși se scormonește mai departe în munții de gunoi, așa cum făcea odinioară colectorul nostru de vechituri.

Acum însă fii atent! Unul pe care tu L-ai dat uitării de multă vreme a lăsat un testament pentru tine. Chiar pentru tine! Ești chemat la un mare drept de moștenire. Milioanele pământului sunt doar un fir de praf față de această moștenire, căci vei deveni moștenitor al lui Dumnezeu

împreună cu Hristos. Pe toate acestea, simțurile noastre le pricep cu mult mai puțin decât colectorul de zdrențe moștenirea milionului său. Să nu consideri însă această solie drept o glumă! Nu te gândi că aceasta nu te privește pe tine! Chiar dacă oamenii din jurul tău nu se lasă abătuți din vechiul lor fâgaș, tu ești chemat să devii un fiu al Celui Preaînalt. Aceasta a vestit-o El cu solemnitate și dorește să te facă moștenitorul slavei Sale. Noi amândoi nu putem înțelege tot ce cuprinde acest fapt; este mult prea mare pentru mintea și inima noastră! Tu însă trebuie să ieși din viața ta veche, din viața nenorocită cu miros de putrefacție și murdară de nedescris. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2.16-17). De aceea trebuie să te lași spălat și curățit pe deplin. Ai nevoie de aer proaspăt și curat, pentru ca sufletul tău să poată în sfârșit respira adânc. Și ce bine că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Grăbește-te, orele sunt prețioase! Ai putea muri pe neașteptate, mai înainte de a intra în posesia mării moșteniri!